

Cit.

Každý cit vytváří ihned obraz. Při tomto tvoření obrazu jest zúčastněn malý mozek, který má býti můstkem duše, aby ovládala tělo jeho pomocí. Jest to **ona** část mozku, která vám zprostředkuje sen. Tato část mozku jest opět ve spojení s předním mozkem, jehož činností vznikají myšlenky, více vázané na prostor a čas. Z těchto myšlenek se konečně skládá rozum.

Dávejte nyní dobrý pozor na postup! Při tom můžete ostře rozeznati, kdy k vám duch mluví v citu, nebo pocit v rozumu!

Činnost lidského ducha vyvolává ve sluneční pleteni cit a ovlivňuje tím současně malý mozek. To jest **projev** ducha. Tedy vlna síly, která vychází z ducha. Tuto vlnu cítí člověk přirozeně tam, kde jest duch v duši ve spojení s tělem, tedy v centru tak zvané sluneční pleteně, která předává pohyb dále k malému mozku, který jest tím ovlivněn.

Tento malý mozek tvoří podle určitého druhu různorodého ovlivnění, podobně jako fotografická deska, ihned obraz průběhu, který duch chtěl, nebo který si duch ve své mocné síle svým chtěním vytvořil. **Obraz beze slov!** Přední mozek přijímá tento obraz a snaží se ho vyličiti slovy. Tím vzniká tvoření myšlenek, které pak docházejí k projevu v řeči.

Celý průběh jest ve skutečnosti velmi prostý a jednoduchý. Chci ještě jednou opakovati: Duch za pomoci sluneční pleteně ovlivňuje daný mu můstek, vtiskuje tedy ve vlnách síly určité své chtění nástroji malého mozku, který mu byl za tím účelem dán.

Tento malý mozek přijaté ihned podává dále přednímu mozku. Při tomto dalším podání stala se již malá změna zhuštěním, poněvadž malý mozek přiměšuje svůj vlastní druh. Nástroje, které má duch k volnému použití, pracují v lidském těle jako články řetězu, jež zapadají přesně do sebe. Ale všechny jen formují, jinak nemohou. Všechno jim přinesené formují podle svého vlastního zvláštního druhu. Tak přijímá také přední mozek obraz, předaný mu malým mozkiem a vtěsná ho přiměřeně svému poněkud hrubšímu druhu po prvé do užších pojmů prostoru a času. Tím jej zhutní a uvádí tak do makavějšího již jemnohmotného světa myšlenkových forem. Přílehavě tvoří však již také slova a věty, které pomocí orgánů řeči pronikají do jemné hrubohmotnosti jako vytvořené vlny zvukové, aby tam vyvolaly opět nový projev, který uvádí tyto vlny do pohybu. Mluvené slovo jest tedy projev obrazů prostřednictvím předního mozku. Přední mozek může však také řídit směr projevu místo k orgánům řeči k orgánům pohybu. Tím vzniká místo slova písmo nebo čin.

To jest normální pochod činnosti lidského ducha ve hrubohmotnosti, tak jak ho chtěl Stvořitel.

Jest to **správná** cesta, která by byla přivodila zdravý a správný vývoj ve stvoření. Při tom by lidstvo nebylo mohlo zbloudit.

Avšak člověk vystoupil dobrovolně z této dráhy, která mu byla předepsána podstatou těla. Svévolně zasáhl do normálního chodu řetězu svých nástrojů a utvořil si z rozumu bůžka. Tím vynaložil veškerou sílu na výchovu rozumu a vyplýval ji jednostranně jen na tento bod. Přední mozek jako výrobce namáhal se nepoměrně více vzhledem ke všem ostatním spolupracujícím nástrojům. To se přirozeně vymstilo.

Stejnoměrná a společná práce všech jednotlivých článků řetězu byla přehozena a zadržena a tím byl porušen i každý správný vývoj. Nejvyšší napětí **pouze** předního mozku, trvající již po tisíciletí, vyhnalo jeho vzrůst daleko nad všechno ostatní. Následkem toho jest zatlačení činnosti všech zanedbaných částí, které při menším upotřebení nutně zůstávaly slabšími. K těm patří v první řadě malý mozek, který jest nástrojem ducha. Z toho vyplývá, že činnost vlastního lidského ducha byla nejen silně omezena, nýbrž často byla úplně podvázána a vyloučena. Možnost správného styku ducha s předním mozkem přes můstek malého mozku jest zasypana. Spojení lidského ducha přímo s předním mozkem zůstává však úplně vyloučeno, poněvadž podstata tohoto předního mozku se k tomu vůbec nehodí. Jest úplně odkázán na plnou práci malého mozku, v jehož poslušnosti podle vůle Boží jest, chce-li správně vyplniti činnost, která mu přísluší. Přijímati výchvěvy ducha jest možno jen druhem malého mozku. Tento mozek nelze obejít. Přední mozek má ve své činnosti připravovati již přechod k jemnohmotnosti a jemné hrubohmotnosti a proto jest také zcela jiné a mnohem hrubší povahy.

V jednostranném velkopěstění předního mozku spočívá dědičný hřích pozemského člověka proti Bohu, nebo lépe řečeno proti Božským zákonům, které jsou skryty ve správném uložení a funkci všech tělesných nástrojů právě tak, jako v celém stvoření. Dodržení **správného** rozdělení bylo by neslo v sobě i správnou a přímou cestu k vzestupu pro lidského ducha. Ale tak člověk ve své domýšlivosti a ctižádosti zasáhl do sítě zdravého působení, vytrhl z ní jednu část a pěstoval ji zvláště, nedbaje všech ostatních. To **muselo** přivoditi nerovnost a poruchy. Je-li však takovým způsobem zadržen běh přirozeného dění, musí být

nezbytným následkem toho onemocnění a selhání a na konec divoký zmatek a zhroucení.

Zde však nepřichází v úvahu jen tělo, nýbrž v první řadě duch! Tímto přehmatem nestejněměrné výchovy obou mozků byl během tisíciletí trvalým zanedbáváním zadní mozek potlačen a tím byl spoután duch ve své činnosti. Stalo se to **dědičným hříchem**, protože jednostranné přepěstění předního mozku bylo časem dáno již každému dítěti jako hrubohmotné dědictví. Tím se dítěti již předem neuvěřitelně ztěžuje duchovní probuzení a zesílení, protože potřebný k tomu můstek zadního mozku nezůstal mu již tak lehce schůdným a velmi často byl i přerušen.

Člověk ani netuší, jaká ironie, která ho silně odsuzuje, jest ve výrazech, které vytvořil: „Veliký a malý mozek!“ Nemůže býti strašlivěji vyslovena obžaloba proti jeho přehmatu do Božského určení! Přesně tím označuje to nejhorší ze své pozemské viny, poněvadž jemný nástroj hrubohmotného těla, který mu má na této zemi sloužiti, zmrzačil ve své rouhavé svéhlavosti takovým způsobem, že tento nástroj nejen, že mu nemůže sloužiti **tak**, jak to bylo Stvořitelem předurčeno, nýbrž že ho dokonce **musí** vésti do hlubin záhuby! Lidé se tím provinili daleko více než pijáci nebo ti, kdo své tělo hubí hověním všem náruživostem.

A teď si k tomu ještě osobují, že se jim má Bůh učiniti **tak** srozumitelným, aby tomu mohli rozuměti ve svévolně pokrouceném příbytku svého těla! Ke spáchanému již zlému činu ještě i tento požadavek!

Člověk by mohl v přirozeném vývoji vystoupiti lehce a radostně po stupních do světlých výšin, kdyby nebyl zasáhl zlovolnou rukou do Božího díla! Kletba mu, nechopí-li se teď

vděčně poslední záchranné kotvy! Zkáza na něho, aby nemohl páchat a šířit ještě více běd a hříchů tak jako utrpení bližních, jako se to dosud dělo. Nebylo jinak možno, nežli že takové zmrzačené mozky upadly v šílené velikášství, jaké ještě dnes mají v nejhojnější míře. Člověk budoucnosti bude mít **normální** mozky, které se ve stejnoměrné práci budou pak vzájemně jen harmonicky podporovat. Zadní mozek, který se jmenuje malým proto, že zakrněl, zesílí následkem toho, že dojde k pravé činnosti, až bude ve správném poměru k přednímu mozku. Pak tu bude také opět soulad a všechno křečovitě zkroucené a nezdravé musí zmizet!

Nyní však **k dalším** následkům dosud tak nesprávného způsobu života. Poměrně příliš malý zadní mozek působí dnes opravdově hledajícím lidem obtíže, protože nerozeznávají, co jest v nich pravý cit a co jen pouhý pocit. Řekl jsem již dříve: Pocit jest výplod předního mozku. Myšlenky předního mozku působí na tělesné nervy, které ve zpětném vyzařování vnucují přednímu mozku podnět k tak zvané obraznosti či fantasii.

Fantasie jsou obrazy, které vytváří přední mozek. Nelze jich srovnati s obrazy, které vytváří malý mozek pod nátlakem ducha! Zde máme rozdíl mezi výrazem citu, který jest projevem činnosti ducha a mezi výsledky pocitu, který vychází z tělesných nervů. Obojí vytváří obrazy, které nevědoucí těžce rozlišuje, nebo jich nerozeznává vůbec vzdor tak velikému rozdílu, jaký mezi nimi jest. Obrazy citu jsou pravé a jest v nich skryta živá síla. Avšak obrazy pocitu čili fantasie jsou přeludy z vypůjčené síly.

Kdo zná postup ve veškerém stvoření a přísně pozoruje sám sebe, pro toho jest tento rozdíl lehký.

U obrazů citu v činnosti malého mozku jako můstku pro ducha objevuje se bezprostředně **nejdříve** obraz a teprve pak přechází v myšlenky a tím pomocí myšlenek se pak ovlivňuje pocitový život těla.

Při obrazech, které jsou výplody předního mozku, jest tomu však obráceně. Zde musí myšlenky **předcházeti**, aby daly obrazům podklad. To se však stává tak rychle, že se to zdá být téměř jedno. Při jistém cviku v pozorování může však člověk velmi brzy rozpoznati, jakého druhu jest postup.

Dalším následkem tohoto dědičného hříchu jest zmatek snů! Z toho důvodu nemohou dnešní lidé přikládati již snům **tu** cenu, která jim vlastně přísluší. Normální malý mozek, ovlivněný duchem, podal by sny jasné a nezmatené. To znamená, že by to vůbec nebyly **sny**, nýbrž **prožití** ducha, které přijímá a tlumočí malý mozek v době, kdy přední mozek ve spánku odpočívá. Avšak dnes převládající síla předního nebo denního mozku vyzařuje také i v noci a má vliv na citlivý zadní mozek. Tento zadní mozek ve svém dnešním zeslabeném stavu přijímá silná vyzařování předního mozku současně s prožitím ducha a tím vzniká směs, jako při dvojitém osvětlení fotografické desky. Výsledkem toho jsou pak nyní nejasné sny.

Nejlepším důkazem toho jest, že ve snech často se vyskytují také slova a věty, které mají původ **jenom** v činnosti **předního** mozku, který jediné tvoří slova a věty, protože jest úžeji vázán na prostor a čas.

Proto člověk již není vůbec, nebo jen nedostatečně, přístup duchovním výstrahám a poučením prostřednictvím zadního mozku. Tím jest více vydán různým nebezpečím, kterým

by jinak za pomoci duchovních výstrah mohl uniknouti!

Kromě těchto jmenovaných zlých následků jest jich ještě mnohem více, jež byly přivozeny zásahem člověka do Božských určení. Ve skutečnosti vzniklo přece **všechno** zlo jen z tohoto jediného, dnes každému viditelného pochybení. Toto pochybení bylo jen výplodem ješitnosti, která vznikla objevením se ženy ve stvoření.

Nechť se tedy člověk konečně vytrhne z následků dědičného zla, nechce-li býti ztracen.

Všechno ovšem vyžaduje námahu a tak i toto. Člověk **má** se přece probudit ze své pohodlnosti, aby se konečně stal tím, čím měl býti již od počátku: Podporovatelem stvoření a zprostředkovatelem Světla všem tvorům!